

HA SZERETSZ, SZERETNEK

Nagy esemény volt Joli életében, hogy állást kapott egy külvilágtól elzárt, vasútállomás nélküli kis faluban.

Mióta az eszét tudta, tanítónak készült, s íme kezében a friss oklevéllel, világot megváltó tervekkel megérkezett első munkahelyére.

Villany már volt, kövesút még alig, s az artézi „csepegős” kútnál ő is sorban állt vízért. Közétkeztetés sehol, szórakozási lehetőségről álmodni sem lehetett. Nem baj. De volt iskola! Egy akácfaerdő kellős közepén, gyönyörű környezetben.

És voltak gyerekek, akikről annyit álmodott: huszonnégy harmadik osztályos tanuló osztályfőnöke lett. Mindegyik rá figyel. Szépek, egészségesek és beszél a szemük. Joli elfelejtette a „nincseket”, a gyermekek a valóságból az álomvilágba vitték, majd onnan vissza a valóságba. Bizony a valóságba, mert a gyerekek ugyancsak suk-süköltek. Ilyenkor Joli többször is megkérdezte:

– *Tessék? Hogy mondtad?*

Az egyik ilyen tessékhogymondtad-ös óra után az egyik kislány sírva fogta meg Joli kezét.

– *Mi baj, Marika?*

– Úgy sajnálom a tanító nénit, hogy ilyen nagyon süket.

Mesterkéletlen báj, tündéri gyermeklogika.

Az egyik tanévnyitó után szinte észrevétlen gyorsasággal következett a másik. Majd körzetesítés után egy városi nagy iskola, közben továbbtanulás egy tanár-

képző főiskolán. Változások a magánéletben is. A legcsodálatosabb egy saját gyermek, Joli életének bearanyozója húsz éven keresztül.

Majd a leírhatatlan tragédia. Fiát örökre elveszítette. Lelkében megállt az élet, de megpróbálta a lehetetlent. Elindult az osztályterem felé.

Igen, bemegyek. Dolgom van. Ezek nyolcadikos gyerekek, továbbtanulnak.

A tanárnőt csend fogadta. Oldania kellett a feszültséget, magyarázni kezdett, és a táblához fordult.

Ez állt rajta: Nagyon vártuk DRÁGA osztályfőnökünket. És mindenki odaírta a nevét.

Tizenkétszer olvastuk azóta a naptárban az ÚJÉV szót. Az idő múlása a lelki gyötrelmeken sajnos nem segít. De a munka eltereli a figyelmet. No, meg a gyerek – akit tanítani, nevelni kell – a mai napig a legfontosabb Joli számára. Ha rossz, azért, ha jó, akkor azért.

Lassan meg kell barátkoznia a nyugdíjazás gondolatával. A napokban a nyolcadikosok dolgozatát javította, s közben elmosolyodott.

„Az én tanárom (*jellemzés*) Barna hajú, szemüveges... Kissé öreges, de szellemileg még teljesen friss.”

Sok minden változott harmincöt év alatt, de a gyermeki őszinteség nem – nyugtázta magában Joli, s eszébe jutottak a régen hallott szavak: Emlékeink az egyetlen paradicsom, amelyből nem űzhetnek ki bennünket.

(A történet beküldője névtelen kíván maradni.)

Hé, te ott, nincs véletlenül egy tollad kölcson? A kérdés úszott egy darabig a levegőben, és másodpercekbe telt, amíg rájöttem, hogy a hang gazdája engem szólított meg.

A srác úgy állt a lépcsőn, mint valami görög isten, fűrtösen, a nyári naptól barnultan, magabiztos tartással, acél tekintettel, tökéletesre gyúrt alakkal. Nem semmi, gondoltam magamban, biztosan buknak rá a lányok. Ő meg közben engem méricskelt, a két szőke copfomat, az orromra csúszott szemüvegemet, kómosott farmeromat. Álltam a tekintetét, majd visszakérdeztem: hozzám szóltál? Naná, kisanyám, miért, mit gondoltál? Én ezektől a surmóktól (és körbemutatott a vigyorgó, pattanásos kamasz fiúk karéján) sose kérnék tollat, ugyanis nekik sincs. Nem hoztunk semmit, még egy darab papírt sem. De ha adsz egy tollat, a te-

A toll

nyerembe írom a telefonszámomat, és ha akarod, én is megadom az enyémet, oké?

A „surmók” közül néhányan fölnyerítettek, és lesték a reakciót. Átnyújtottam a kezemben lévő tollat: tessék, neked adom. Örökbe. De nincs telefonom, és nem írom föl a számomat. Hát akkor mit kérsz cserébe? Tettszel nekem, anyukám, mit csinálsz a szünetben?

Szerencsére becsöngettek, nem kellett számot adnom a tízperceimről. Menjünk órára, javasoltam. Aha, szóval te egy tanulásmániás vagy, jézusmária, hogy kikkel akadsz én össze! Megjegyzem, stréberkém, egyre ritkább a fajtád, jól néztek meg, srácok, a csaj a tutira hajt. Mit mondjak, jól meg is néztek. Az egyikük beszólt: most lá-

tom először ezt a nőt. Vagy csak idáig nem vettem észre?

A lépcsőfordulóban felbukkanó tanerő erélyes rikoltással a terembe parancsolta a görög istent meg a titánokat, és bátorítón rám mosolygott. Ez jólesett. Vettem egy hatalmas levegőt, és bemasíroztam a szomszédos osztályba. Az órák békésen teltek, ám a szünetekben nem volt nyugtom. A szépfiú minduntalan körülöttem tekergett. Várta a választ, mit is kérek a tollért cserébe. Nem győztem a metakommunikáció számtalan jelzéséhez folyamodni, hogy véget vegyem a faggatózásnak.

A hatodik órán futottunk össze ismét. Szűzanyám, ilyen nincs, szakadt föl a srácból a kiáltás, amikor kezébe nyomtam egy üres papírt, és megkértem, vegye elő a tollat is. Mától én tanítom a magyart.

NICZKY EMŐKE,
BUDAPEST

Igaz történeteket keresünk. Olyan valódi eseteket (röviden, maximum hatvan gépelt sorban megírva), amelyek sok pedagógus számára lehetnek érdekesek, talán ismerősek, de mindenképpen tanulságosak. Olyan történeteket várunk, amelyek szereplői egykori vagy mai pedagógusok, illetve a körülöttük élő családtagok, rokonok, barátok, kollégák, diákok. A történet lehet szomorú, és lehet vidám, szólhat az életben való helytállásról, illetve jelentős teljesítmények eléréséről, de beszélhet a baj és a bánat elviseléséről, vagy a magányról, a társkeresésről és a társ megtalálásáról is. (Kérjük, írás közben ne felejtse el, hogy a

Megtörtént

történet, a tények leírása a fontos. A minősítést, a véleményét bizzuk az olvasóra.)

Várjuk a saját, vagy a kollégák testi-lelki egészségével kapcsolatos tapasztalataikat is. Természetesen, ha a történet megkívánja, megváltoztathatják a szereplők nevét és a helyszíneket, illetve, ha kérik, az írásokat aláírás nélkül közöljük. A közölt írásokért a megjelenés után honoráriumot fizetünk. Kérjük, a levelükben adják meg nevüket, címüket és telefonszámukat. Minden küldeményre válaszolunk. Történeteket, írásait a következő címre küldjék: Tanárnő 1410 Budapest, Pf. 131 Kérjük, írják a borítékra: Megtörtént.